



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **T. B.**
zastoupen Mgr. Zdeňkem Burdou, advokátem
se sídlem Leknínová 3033/7, 106 00 Praha 10 – Záběhlice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. května 2020, č. j. KUKHK-13981/DS/2020/Kj,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Návrh na moderaci správního trestu se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 18. 3. 2020, č. j. MUD-ODP/24035-2020/hrk 22515-2019, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k), zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 18. 5. 2019 v 15.43 hodin, na silnici č. I/37 před čerpací stanicí PapOil v obci Kuks, ve směru jízdy z obce Jaroměř na obec Choustníkovo Hradiště, se jako řidič osobního motorového vozidla Hyundai SantaFe, registrační značky X, neřídil dopravními značkami. Na pozemní komunikaci nerespektoval vodorovnou dopravní značku č. V13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“ a s předmětným vozidlem začal přes tuto dopravní značku předjíždět osobní motorové vozidlo Opel Zafira, registrační značky X. Dále pokračoval v předjíždění vlevo v navazujícím odbočovacím jízdním pruhu vyznačeným vodorovnou dopravní značkou č. V 9a – „Směrové šipky“ s vyznačeným směrem odbočení vlevo, aniž by z komunikace odbočoval, kdy při jízdě v tomto jízdním pruhu nerespektoval svislou dopravní značku č. A 11 – „Přechod pro chodce“ doplněnou na komunikaci vodorovnou dopravní značkou č. V 7a – „Přechod pro chodce“. Na přechodu pro chodce předjel vlevo motocykl, který jel vedle něho v pravém jízdním pruhu ve směru své jízdy a před který se následně, po projetí křižovatkou a přejetím vodorovné dopravní značky č. V 13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“, obviněný se svým vozidlem zařadil, tedy předjížděl vozidla v případě, kdy je to obecnou a místní úpravou (dopravními značkami) provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Důvody k jejímu podání vymezil následujícím způsobem. Má za to, že řízení před správním orgánem I. stupně a žalovaným vedlo k vydání nepřezkoumatelných rozhodnutí. Řízení před správními orgány dále trpělo vadami – správní orgány totiž nerespektovaly příslušná ustanovení o řízení před správními orgány. Je rovněž toho názoru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné a zasahuje do ústavně zaručených základních práv a svobod a konečně doplnil, že správní orgány rozhodly na základě nesprávného skutkového zjištění a dovodily nesprávnou právní kvalifikaci v projednávané věci.
3. Žalobce v tomto směru odkázal na ustanovení § 12 odst. 2 zákona o silničním provozu, z něhož se podává, že: *„V obci na pozemní komunikaci o dvou nebo více jízdních pružích vyznačených na vozovce v jednom směru jízdy smí řidič motorového vozidla užívat k jízdě kteréhokoliv jízdního pruhu; přitom se nepovažuje za předjíždění, jedou-li vozidla v jednom z jízdních pruhů rychleji než vozidla v jiném jízdním pruhu.“* Nesouhlasil proto se závěry správních orgánů a dodal, že rychlejší jízda v odbočovacím a připojovacím pruhu není, dle zákona, považována za předjíždění. Vozidlo žalobce se nezařadilo a ani nepokoušelo zařadit z odbočovacího pruhu zpět do pruhu průběžného. Žalobce je toho názoru, že tím byla potvrzena absence úmyslu předjíždět.
4. Následně upozornil na to, že: *„Pokud došlo k možnému dopravnímu přestupku vozidla pana B., tak teprve možná tím, že vozidlo pana B. nakonec skutečně neodbočilo, ale pokračovalo rovně přes křižovátku a najelo do vodorovného značení V13 na vozovce.“* V tu chvíli bylo možné uvažovat o určitém porušení právních předpisů, ovšem jinak právně kvalifikovaným, než tak, jak je skutkově i právně vymezily správní orgány. Doplnil, že

ovšem ustanovení § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu se na daný případ nevztahuje.

5. Ve vztahu ke skutkovému stavu věci ještě dodal, že z jím doložených fotografií plyne, že motocykl byl minut ještě před přechodem pro chodce. Vozidlo jej minulo přibližně ve vzdálenosti cca 30 m před přechodem. Situace v dopravě přitom byla klidná. Byť se tak z videozáznamu doloženého svědkem (viz ještě níže) mohlo zdát, že vozidlo žalobce jelo „divoce“, šlo o optické vlastnosti a úhel kamery, nikoliv o samotnou jízdu. Ta probíhala v souladu s právními předpisy a rovněž nebyla ohrožena jak protijedoucí, tak souběžná vozidla. Žalobce má za to, že mezi jím a svědkem události došlo k patrnému rozporu ve vnímání té stejné situace z různých úhlů a typu zařízení.
6. Žalobce zdůraznil, že dle dikce zákona se nejednalo v tomto případě o předjíždění a minutí motocyklu se neodehrálo ani na přechodu - navíc se jednalo o motocykl bez přídatného vozíku. Žalobce zdůraznil, že v tomto směru se žalovaný ani správní orgán I. stupně s předestřenými námitkami nějak nevypořádali, proto shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
7. Následně rozdělil své námitky a argumentaci předestřenou výše do okruhů, v nichž blíže rozvedl výše uvedené.
8. **„Námitky stran svědecké výpovědi svědka J. S.“**
9. Žalobce konstatoval, že došlo k porušení ustanovení § 10 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“). Má totiž za to, že svědek neměl důvod a oprávnění vystupovat jako údajný policista ve výkonu, jelikož se nejednalo o ohrožení života, zdraví nebo svobody, osob a majetku. Navíc naznal, že jeho výpověď byla velmi nevěrohodná a rozporuplná.
10. Doplnil, že je v průběhu jízdy i jako spolujezdec zvyklý neustále sledovat provoz za sebou. Již jen proto, že je majitelem předmětného vozidla, tak aktivně sledoval průběh celé cesty. Je si jist, že svědek neměl kontinuální kontakt s tímto vozidlem.
11. Žalobci není také jasné, proč měl nařízeno zaplatit 1.000 Kč jako náhradu nákladů řízení. Poukázal na to, že svědek byl dne 2. 12. 2019 (v den výsledku) ve služební době a nevznikly mu žádné osobní náklady.
12. **„Vady řízení - podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem 1. stupně a 2. stupně“**
13. Žalobce dále naznal, že mu nebylo umožněno, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K této problematice odkázal na komentářovou literaturu, bohatou judikaturu krajských soudů, Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu.
14. Je toho názoru, že správní orgán se v jeho případě dopustil několika závažných vad řízení a porušení právních předpisů. *„Výslovně nevyzval dotčenou osobu jako účastníka řízení, aby se vyjádřil k pokladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu – usnesení ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu, ve kterém je uvedeno, do kdy lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, nelze v žádném případě pokládat za výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Dotčené osobě nedal ve smyslu judikatury na vědomí, k jakému datu hodlá vydat*

rozhodnutí ve věci a vyrozumění v intencích výše uvedeného navíc neměl zaslat při zahájení správního řízení, ale před vydáním samotného rozhodnutí.“

15. „K právní kvalifikaci správního orgánu namítáme, že je zcela nesprávná“

16. Žalobce znovu zopakoval, že se dle zákona nedalo hovořit o předjíždění, jelikož řidič vozidla žalobce jel s tímto v odbočovacím pruhu. Nadto rychlejší jízda v odbočovacím pruhu není považována za předjíždění. Z fotografií, které žalobce předložil, navíc vyplynulo, že předmětné vozidlo motocykl minulo ještě před přechodem pro chodce. Z fotografií bylo dále možno naznat, že již dlouhou dobu před tímto manévrem měla posádka vozidla žalobce plně otevřen výhled do prostoru, kde se žádné jiné vozidlo nenacházelo.

17. Tedy se nejednalo o předjíždění na přechodu nebo bezprostředně před ním. Tvůrce zákona připouští předjíždění kola, mopedu a motocyklu bez postranního vozíku i tam (křižovatka), kde je jinak vozidlům toto zakázáno.

18. „Namítáme, že sankce je zcela nepřiměřená (i když popíráme vinu) a likvidační“

19. V tomto směru žalobce odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4503/12 ze dne 11. 6. 2014, dle něhož platí, že: *„Nedostatečně odůvodněné a nedostatečně ospravedlněné rozhodnutí o udělení přísnějšího druhu trestu je proto porušením zákonné povinnosti ukládat přiměřené trestní sankce. V závažnějších případech může být i porušením ústavní povinnosti zákonnosti trestu a zásahem do ústavního příkazu „nulla poena sine lege“ (všechna rozhodnutí Ústavního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou veřejně dostupná na: www.nalus.cz)*

20. Žalobce sdělil, že v okamžiku zastavení hlídkou policie na hranici města Trutnov si byl vědom toho, že mu bude udělena určitá sankce, nebyl si však vědom její výše. Tu proto nyní považuje za likvidační a nepřiměřenou vzhledem k případným proviněním. Navržená sankce je dle jeho názoru nepřiměřená i vzhledem ke společenské nebezpečnosti pochybení.

21. Žalobce má za to, že výše jemu udělené pokuty jej ve vztahu k jeho povolání a osobním poměrům doslova likviduje. Poukázal zároveň na aktuální situaci spojenou s šířením nemoci COVID-19. I přesto, že dochází k uvolnění řady omezení, otázka letecké dopravy je zasažena fatálně. Žalobce je pilotem a konstatoval, že mobilita leteckého personálu je stále zásadním způsobem omezena. I tyto skutečnosti se měly promítnout v úvahách ohledně udělení sankce. Zejména pak ve vztahu k udělenému zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí.

22. „Závěrem chceme namítat, že Skutek se nestal a není přestupkem.“

23. Žalobce v tomto směru poukázal na fotografie, které předložil. Doplnil, že jeho vozidlem nebyl nikdo ohrožen a omezen, nedošlo k žádnému nebezpečnému manévru a naznal, že v dané situaci bylo na místě vzít v potaz i tzv. human faktor - to, že člověk činí v dané situaci okamžitá rozhodnutí. Žalobce je toho názoru, že ze všech dodaných obrazových dokladů (video, fotografie) je patrné, že jeho tvrzení jsou oprávněná.

24. Správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil povahu a závažnost jednání při ukládání sankce. Nepřihlédl ani k dosavadní bezúhonnosti žalobce. Ten je držitelem řidičského oprávnění 38 let. Ročně najezdí kolem 40.000 km. Za svojí dosavadní řidičské praxe

nezpůsobil jedinou dopravní nehodu, a pokud byl pokutován, tak pouze za banální a běžné dopravní přestupky jako mírné překročení rychlosti či parkování. Všechny jím předestřené faktory měl vzít prvoinstanční správní orgán v potaz. Žalobce uzavřel, že dle jeho názoru by byl adekvátní pouze finanční trest, nikoliv trest zákazu činnosti, který způsobí ztrátu jeho mobility.

25. V závěru žaloby opětovně shrnul, že se nedopustil žádného protiprávního jednání, které je uvedeno v rozhodnutí. Skutek se nestal, tak jak je popisován v příkazu a nelze jej také kvalifikovat jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. V dalších bodech odkázal na znění odvolání, které podával proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
26. Navrhl proto zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
27. Krajský soud doplňuje, že žalobce požádal opakovaně o přiznání odkladného účinku žaloby, kterému bylo usnesením ze dne 9. 7. 2020, č. j. 30 A 55/2020 – 74, vyhověno.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

28. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 5. 2020 plně odkázal na žalované rozhodnutí, v němž se, dle jeho názoru, věci podrobně zabýval.
29. Následně shrnul skutkový stav projednávané věci, přičemž upozornil na skutečnost, že v rámci ústního jednání (které žalovaný v podrobnostech popsal) byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, což ten rovněž stvrdil svým podpisem. K tomuto odkázal na znění protokolu o ústním jednání ze dne 2. 12. 2020, který je založený na č. l. 25 správního spisu.
30. Žalovaný má za to, že na podkladě správního spisu bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil přestupků, které jsou mu kladeny za vinu. Zopakoval, že ve spisovém materiálu je založen videozáznam, ze kterého je zcela jednoznačně seznatelné jeho jednání – předjížděcí manévr v místě přestupku.
31. Doplnil, že videozáznam předložený žalobcem byl proveden jako důkaz v rámci ústního jednání dne 2. 12. 2019. Žalobce dle svého názoru popisuje průběh manévru v rozporu s jednáním, jak bylo relevantně zachyceno. Videozáznam, který byl předán svědkem hlídce Policie ČR při zastavení vozidla v Trutnově dne 18. 5. 2019, potvrzuje výše předestřené závěry a žalovaný o jeho obsahu nemá žádných pochyb. Vysvětlil, že se jedná o záznam bez úprav, který byl předán bezprostředně a jeho vypovídající hodnota je proto nepochybná. Shrnul, že svědek oznámil přestupek Policii ČR a hlídka žalobce v obci Trutnov zastavila a sepsala oznámení přestupku, které žalobce svým podpisem stvrdil.
32. K osobě svědka žalovaný dodal, že ten, byť je povoláním policista, ve svém volném čase oznámil přestupek, který též zadokumentoval. Tento postup není zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti“), vyloučen (viz jeho ustanovení § 73 a násl.).
33. Žalovaný uzavřel, že posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající

zjištěným a ničím nevyvráceným skutečností. Na základě výše uvedených skutečností navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání před krajským soudem

34. K jednání soudu dne 27. 4. 2021 se strana žalovaná nedostavila, z jednání se ovšem řádně omluvila a souhlasila s tím, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti. Žalobce před zahájením jednání omluvil neúčast svého právního zástupce a dodal, že při tomto jednání bude jednat sám dle instrukcí, které od svého právního zástupce obdržel. Bylo však postaveno na jisto, že předmětné zastoupení stále trvá. Soud neshledal žádné zákonné překážky, které by bránily tomu, aby bylo ve věci žalobce jednáno.
35. Po zahájení jednání odkázal žalobce na obsah žaloby na č. l. 3-8. Nad rámec jejího obsahu upozornil na to, že správní orgán nebral fotografie z místa přestupkového jednání, které žalobce v průběhu správního řízení předložil, za relevantní. Prvoinstanční správní orgán měl naznat, že tyto fotografie byly totiž upraveny, nebo zmanipulovány, nebral je proto v potaz. V tomto shledal žalobce závažnou vadu dokazování. Správní orgán měl tyto jím předložené důkazy provést. Nadto správní orgán nikde nedoložil, že by se mělo jednat o údajně podvržené důkazy.
36. Žalobce dále zdůraznil, že trest zákazu řízení považuje za zcela nepřiměřený, a neměl být proto vůbec ukládán. Stanovená sankce je pro něj z hlediska profese (dojíždí do zahraničí) zcela likvidační. Ve vztahu k trestu shledal rozhodnutí obou stupňů nedostatečně odůvodněná a neospravedlněná. Upozornil, že v nich dále našel skutkové rozpory, neboť se v jeho případě nejednalo o předjíždění. Samotné předjíždění nebylo, dle jeho názoru, ve správním řízení dostatečně prokázáno. Správní orgány měly postupovat de zásady in dubio pro reo.
37. Následně bylo žalobcem podotknuto, že mu nebylo umožněno ze strany správních orgánů vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí a rovněž nebyly vypořádány řádně všechny jím vznesené námítky v průběhu správního řízení. Uzavřel, že správní orgán chybně právně kvalifikoval jeho jednání – nešlo vůbec o přestupek jako takový.
38. Poté, co soud zopakoval podstatu projednávané věci, provedl tyto důkazy: záznam pořízený žalobcem (č. l. 19 správního spisu) a záznam pořízený svědkem (č. l. 4 správního spisu). Žalobce netrval na tom, aby při jednání byl přehráván i videozáznam z průběhu silniční kontroly, kdy byl zastaven a kontrolován zasahujícími policisty.
39. Soudce poté přečetl rovněž vyjádření žalovaného k žalobě na č. l. 39-40.
40. Žalobce v závěru jednání před krajským soudem shrnul, že se nedopustil žádného protiprávního jednání, které je uvedeno v rozhodnutí. Má za to, že skutek se nestal tak, jak je popisován v příkazu a skutek nelze rovněž kvalifikovat jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Navrhl proto, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a aby následně soud buď vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, nebo aby sám rozhodl o upuštění od uložení trestu zákazu činnosti řízení motorového vozidla.
41. Žalobce ještě dodal, že pokud by soud dospěl k závěru, že se daného přestupku dopustil, chtěl by jej požádat, je-li to možné, aby mu místo trestu zákazu činnosti byl uložen trest peněžitý, případně aby mu bylo ponecháno oprávnění řídit motocykl. Náklady řízení

neuplatňoval a ve vztahu ke svému právnímu zástupci konstatoval, že ten je případně uplatní do 5 dnů od jednání.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

42. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“). O věci usoudil následovně.
43. Ze spisu správního orgánu prvního stupně č. j. MUDK – ODP/48784-2020/hrk 22515-2019 krajský soud zjistil, že správní orgán měl za prokázané, že žalobce dne 18. 5. 2019 v 15.43 hodin, na silnici č. I/37 před čerpací stanicí PapOil v obci Kuks, ve směru jízdy z obce Jaroměř na obec Choustníkovo Hradiště, se jako řidič osobního motorového vozidla Hyundai SantaFe, registrační značky X, neřídil dopravními značkami, kdy na pozemní komunikaci nerespektoval vodorovnou dopravní značku č. V13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“ a s vozidlem přes tuto dopravní značku začal vlevo předjíždět osobní motorové vozidlo Opel Zafira, registrační značky X. Dále pokračoval v předjíždění vlevo v navazujícím odbočovacím jízdním pruhu vyznačeným vodorovnou dopravní značkou č. V 9a – „Směrové šipky“ s vyznačeným směrem odbočení vlevo, aniž by z komunikace odbočoval. Při jízdě v tomto jízdním pruhu nerespektoval svislou dopravní značku č. A 11 – „Přechod pro chodce“ doplněnou na komunikaci vodorovnou dopravní značkou č. V 7a – „Přechod pro chodce“ a na přechodu pro chodce předjel vlevo motocykl, který jel vedle něho v pravém jízdním pruhu ve směru své jízdy a před který se následně, po projetí křižovatkou a přejetím vodorovné dopravní značky č. V 13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“, se svým vozidlem zařadil. Tedy předjížděl vozidla v případě, kdy je to obecnou a místní úpravou (dopravními značkami) provozu na pozemních komunikacích zakázáno.
44. Své závěry naznal z oznámení přestupku vydaného Policií České republiky ze dne 13. 6. 2019, písemného oznámení přestupku sepsaného na místě spáchání přestupku a podepsaného žalobcem ze dne 18. 5. 2019 a úředního záznamu ze dne 21. 5. 2019. Ve správním spisu se dále nacházejí dva CD nosiče.
45. První z nich obsahuje videozáznam z vozidla svědka předmětné události. Na záznamu je zachyceno, jak vozidlo žalobce vybočilo ze svého pruhu a objelo vozidlo svědka i motocykl přes vodorovnou dopravní značku č. V13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“ a rovněž přešlo přes přechod pro chodce. Ihned po tomto manévru se v protijedoucím pruhu vozovky objevilo několik vozidel. Stejně informace obsahuje i úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 30. 5. 2019, v němž svědek vysvětlil, co jej vedlo k předání videozáznamu, který dne 18. 5. 2019 nahrál z palubní desky jeho vozidla.
46. Na videozáznamu hlídky vystoupil žalobce z předmětného vozidla, a to z místa řidiče. Na záznam konstatoval, že dopravní prostředky před ním začaly „úplně bezdůvodně brzdit“, a proto: „se za nimi nedalo jet“.
47. Dne 24. 9. 2019 byl vydán příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným ze shora citovaných provinění. Byla mu rovněž uložena pokuta ve výši 5000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na domu 6 měsíců, ode dne nabytí právní moci příkazu. Žalobce proti němu podal dne 14. 10. 2019 odpor. Měl za to, že přestupek se nestal a v celé záležitosti hrály roli další faktory, ty následně popsal právní zástupce v doplnění k odporu z téhož dne (viz č. l. 14 správního spisu). Doplnil rovněž CD

obsahující video záznam jeho jízdy z Jaroměře a posléze fotografie obrazovky zachycující skutečnosti do okamžiku, který je žalobci kladen za vinu.

48. Žalobce byl následně předvolán k ústnímu jednání ve věci, které se konalo dne 2. 12. 2019 ve 14: 00 hod. Byl také poučen, že správní orgán I. stupně bude mít po tomto ústním jednání ve věci shromážděny všechny podklady pro to, aby mohl o předmětné věci rozhodnout. V tomto směru byl dále žalobce upozorněn, že ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu mu náleží právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Pokud se však z ústního jednání řádně neomluví, bude mít správní orgán za to, že se vzdal i tohoto práva. K ústnímu jednání byl předvolán i svědek, jehož video a nahlášení přestupkového jednání vedlo k zahájení řízení o přestupku se žalobcem.
49. Ústní jednání proběhlo dne 2. 12. 2019 ve 14:00 hod., o čemž svědčí protokol na č. 1. 23 správního spisu. Žalobce byl přítomen a nežádal zopakování obvinění. Správní orgán následně provedl dokazování výše zmíněnými dokumenty a všemi videozáznamy (svědka, policie i žalobce) – tedy provedl dokazování podklady založenými na č. 1. 3, 4, 5 a 19 správního spisu. Následně byl vyslechnut svědek. Ten konstatoval, že vozidlem žalobce nebyl zpočátku nijak ohrožován a dokud nezačalo jeho vozidlo předjíždět, úmysly žalobce nebyly svědku známy. Měl za to, že jeho motiv (k oznámení přestupkového jednání) není předmětem řízení o projednávaném přestupku. Doplnil, že z pohybu vozidla bylo evidentní, že nechce odbočovat vlevo, ale předjíždět, jelikož zvyšovalo svou rychlost. Svědek neviděl řidiče, avšak potvrdil, že na vozidle spolujezdce byla žena. Vozidlo svědka jelo po incidentu za vozidlem žalobce, které v průběhu jízdy (až do zastavení Policií ČR) nikde nezastavovalo. Po výslechu svědka žalobce stvrdil svým podpisem, že byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, bylo mu umožněno nahlížet do spisového materiálu a rovněž mu byly dne 10. 10. 2019 poskytnuty kopie určitých jeho částí. Žalobce se zavázal poskytnout další vyjádření k věci (zástupcem žalobce) do deseti dnů od tohoto ústního jednání ve věci. Vzal také na vědomí, že rozhodnutí nebude vyhlašováno ústně, ale bude mu doručeno do datové schránky zmocněnce.
50. Zástupce žalobce se k předmětné věci vyjádřil dne 11. 12 2019. Namítl, že svědek, jakožto policista neměl vystupovat jako policista ve výkonu služby (ve smyslu ustanovení § 10 odst. 2 zákona o Policii ČR). Dále zopakoval, že se nedopustil žádného protiprávního jednání, skutek se také nestal tak, jak je popisován v příkazu a nebylo možno jej kvalifikovat jako přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu. Vysvětlil, že na videozáznamu, který přiložil, byla vykreslena klidná jízda vozidla žalobce a další okolnosti, které vykreslují okolnosti jízdy před místem u benzínové stanice PapOil. Doplnil, že ve vozidel jela posádka s malým dítětem a ta se chystala odbočit právě na benzínovou stanici. Řidič vozidla věnoval více pozornosti vlastní jízdě, a proto minul odbočovací pruh, který k pumpě vede. Vznikla tak nepříjemná a zmatečná situace, kterou se řidič vozidla rozhodl vyřešit akcelerací. Žalobce nemá za to, že by došlo k porušení ustanovení § 17 odst. 5) písm. d) zákona o silničním provozu. Sankci dále shledal zcela nepřiměřenou. Byl připraven nést břemeno pokuty, ovšem ne takové, která mu byla nakonec udělena. Má za to, že nebyl naplněn znak společenské škodlivosti. Uzavřel, že předmětné vozidlo až do okamžiku přejetí příčné čáry pro odbočení neporušovalo žádná pravidla silničního provozu.
51. Dne 18. 3. 2020 bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí a žalobce byl shledán vinným z projednávaného přestupku (vymezeného výše). Správní orgán I. stupně

- v odůvodnění shrnul podklady, z nichž vycházel při rozhodování v předmětné věci, a které byly rovněž provedeny jako důkaz při ústním jednání. Výslovně uvedl, že bral v potaz i videozáznam na DVD-R z přední kamery vozidla Hyundai žalobce ze dne 18. 5. 2019 (list. č. 19 správního spisu). Shrnul obsah důkazních materiálů, i zákonnou úpravu přílehlavou k projednávanému přestupku. Věnoval se i otázce zavinění, osobě pachatele přestupku – žalobce a materiálnímu znaku projednávané věci. V závěru vysvětlil, proč uložil sankci shora citovanou.
52. Žalobce podal dne 1. 4. 2020 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. V něm předestřel shodnou argumentaci, kterou uplatňoval již v průběhu řízení před právním orgánem I. stupně a rovněž v žalobě, krajský soud proto v tomto směru odkazuje již na shora uvedené. Žalobce nadto upozornil, že je mimořádná situace, kdy je trest odebrání řidičského průkazu nepřiměřený a má odlišné důsledky, než za normálního stavu.
53. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. Prvoinstanční rozhodnutí správního orgánu bylo potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto.
54. Krajský soud po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba není důvodná**.
55. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
56. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42. „*Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60)*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Afs 158/2019-37). Byť se v tomto případě jednalo o jednání před Nejvyšším správním soudem, lze však konstatovat, že tato problematika se vztahuje i k rozhodování před soudem krajským (veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
57. Vzhledem ke shora uvedenému se krajský soud nejprve zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Vycházel z premisy, že pouze v případě, že rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné zabývat se otázkou případných pochybností o aplikované zákonné úpravě.

58. Na úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
59. Tak tomu ale v případě žalobce nebylo. Správní orgány se věci věnovaly dostatečně. V odůvodněních obou rozhodnutí je reagováno na všechny jím vznesené námitky. Opomenuta nezůstala ani problematika tzv. společenské škodlivosti přestupku, které se věnoval zejména prvoinstanční správní orgán. Nadepsaný soud doplňuje, že podle konstantní judikatury tvoří při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Žalovaný v napadeném rozhodnutí pečlivě shrnul skutkový stav a vysvětlil, ze kterých nesporných skutečností a vyjádření vycházel a proč. Jeho argumentace vyplývá z podkladů, které byly založeny ve správním spisu a obsahuje všechny náležitosti ve smyslu ustanovení § 68 a § 69 správního řádu. Obě rozhodnutí jako celek pokryla svou argumentací všechny námitky žalobce a to včetně otázky formálního i materiálního znaku přestupkového jednání a problematiky skutkových zjištění. Krajský soud z obsahu správního spisu nadto nenaznal, že by správní orgány nevěnovaly pozornost některé z žalobcem předestřených námitek, které uplatnil ve správním řízení ani v jím podaném odvolání. Dlužno dodat, že žalobce v podané žalobě pouze zcela obecně podotkl, že: *„žalobce ve zbytku odkazuje na své odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1 stupně, neboť správní orgán 2 stupně ses jeho námitkami uvedenými v jeho odvolání nevypořádal.“* Krajský soud s tímto tvrzením žalobce nesouhlasí (jak vysvětlil shora) a dále předesílá, že se vzneseným námitkám bude dále v úplnosti věnovat v odůvodnění tohoto rozsudku.
60. Nelze přitom bez dalšího naznat nepřezkoumatelnost pouze z toho důvodu, že žalobci se takto podaná argumentace nejví jako dostatečná. Soud v tomto směru rovněž poukazuje na skutečnost, že žalobce otázku nepřezkoumatelnosti namítl pouze zcela vágně, sám v podané žalobě nespecifikoval, jakými konkrétními vadami ve vztahu k možné nepřezkoumatelnosti prvoinstanční rozhodnutí trpí. Uvedl toliko, že: *„Řízení před správním orgánem 1. a 2. stupně trpí vadami představujícími nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, důvody pro obnovu řízení dány jsou.“* Vzhledem k tomu, že skutkově je posuzovaná věc poměrně jednoduchá, rozsah úvah správních orgánů se proto mohl omezit pouze na posouzení otázky, zda jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu projednávaného přestupku, otázky zavinění a dále

se musely vypořádat s žalobcem v řízení vznesenými námitkami. Jak bylo již konstatováno výše, ve vztahu k těmto úvahám správních orgánů neshledal krajský soud nic nepřezkoumatelného.

61. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí, kterými správní orgány shledaly žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, který stanovuje, že: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích, při řízení vozidla, předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno“ a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, který uvádí, že: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“
62. Žalobci je kladeno za vinu, že při řízení motorového vozidla nerespektoval vodorovnou dopravní značku č. V13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“, předjížděl v navazujícím odbočovacím jízdním pruhu vyznačeným vodorovnou dopravní značkou č. V 9a – „Směrové šipky“ s vyznačeným směrem odbočení vlevo a při jízdě v tomto jízdním pruhu nerespektoval svislou dopravní značku č. A 11 – „Přechod pro chodce“ doplněnou na komunikaci vodorovnou dopravní značkou č. V 7a – „Přechod pro chodce“. V místě přechodu pro chodce předjel vlevo motocykl, který jel vedle něho v pravém jízdním pruhu ve směru své jízdy a před který se následně, po projetí křižovatkou a přjetím vodorovné dopravní značky č. V 13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“, se svým vozidlem zařadil, tedy předjížděl vozidla v případě, kdy je to obecnou a místní úpravou (dopravními značkami) provozu na pozemních komunikacích zakázáno.
63. Krajský soud již v úvodu upozorňuje, že z podkladů založených ve správním spisu, které byly zároveň provedeny jako důkaz při ústním jednání vedeném před správním orgánem I. stupně, vyplynulo, že dne 18. 5. 2019 v 15.43 hodin, na silnici č. I/37, na úrovni autobusové zastávky, poblíž čerpací stanice PapOil v obci Kuks, ve směru jízdy na Trutnov vozidlo žalobce (Hyundai SantaFe, registrační značky X) nerespektovalo vodorovnou dopravní značku č. V13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“, přičemž předjíždělo v navazujícím odbočovacím jízdním pruhu vyznačeným vodorovnou dopravní značkou č. V 9a – „Směrové šipky“ s vyznačeným směrem odbočení vlevo, aniž by z komunikace odbočovalo a zároveň při jízdě v tomto jízdním pruhu nerespektovalo svislou dopravní značku č. A 11 – „Přechod pro chodce“ doplněnou na komunikaci vodorovnou dopravní značkou č. V 7a – „Přechod pro chodce“. Tento skutkový stav vyplynul nejen z oznámení přestupku ze dne 18. 5. 2019, které žalobce vlastnoručně podepsal (a tento podpis žalobce nadto nerozporuje), ale rovněž z úředního záznamu ze dne 21. 5. 2019 a přílohových videozáznamů na dvou nosičích CD.
64. Na jednom nosiči je zachycen celý manévř vozidla žalobce, který byl nahráván osobou svědka, jenž seděl v dalším vozidle a byl účastníkem této dopravní situace. Na tomto disku CD je zřetelně vidět vozidlo žalobce, které najelo nejprve na šikmé rovnoběžné čáry (vodorovnou dopravní značku č. V13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“) ještě před vyznačeným pruhem pro odbočování vlevo, v tomto pruhu nesnížilo ani na vteřinu svou rychlost, naopak již od přejíždění vodorovné dopravní značky č. V13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“ svou rychlost postupně zvyšovalo. V místě, kde vozidlo míjelo motocykl, se nacházel přechod pro chodce. Dlužno dodat, že po celou dobu jízdy vozidlo žalobce nedalo znamení o změně směru jízdy vozidla, tedy nebylo nejen zřetelné, zda

odbočuje vlevo, ale ani to, zda se zařazuje před předmětný motocykl. Jízda vozidla žalobce byla zachycena zcela přesně, a to bez jakýchkoliv prvků, které by danou situaci mohly zkreslit, či ji nějakým způsobem zpochybnit. O tom, že se skutečně jednalo o bezohledné předjíždění, svědčí dále informace, které jsou zaznamenány na druhém nosiči CD. Zde je zachycen žalobce, který vystupuje ze svého vozidla – z místa řidiče, bezprostředně po zastavení hlídkou Policie ČR, a v průběhu této kontroly dokonce sdělil, že: „*se za nimi nedalo jet*“ (pozn. míněno za vozidly a motocyklem). Krajský soud upozorňuje, že shodný skutkový stav byl vymezen i v oznámení o přestupku, se kterým se žalobce seznámil a jeho obsah rovněž svým podpisem stvrdil. Nadepsaný soud také podotýká, že nastíněné skutkové okolnosti je třeba posuzovat jako jeden celek. Na základě shora předestřených informací bylo postaveno najisto, že žalobce v době manévru nejen vozidlo řídil, ale zároveň jednal tak, jak bylo vymezeno ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí, potažmo rozhodnutí žalovaného. Krajský soud nadto podotýká, že žalobce předjížděl nejen motocykl, ale i vozidlo svědka. Pokud nyní namítá opak, oslabují tato tvrzení jeho celkovou věrohodnost. A to i ve vztahu k tvrzení, že údajně neměl v úmyslu účastníky silničního provozu předjíždět.

65. Nadepsaný soud upozorňuje, že skutková zjištění, která byla vymezena shora, jsou založena ve správním spisu a vzájemně tvoří řetězec doplňujících se událostí, jež na sebe logicky navazují a podporují se. Zjištěný skutkový stav doplňuje a dokresluje rovněž výpověď svědka celé události. Ten konstatoval, že vozidlem žalobce nebyl zpočátku nijak ohrožován a dokud jej nezačalo vozidlo žalobce předjíždět, úmysly žalobce mu nebyly známy. Doplnil, že z pohybu vozidla bylo evidentní, že to nechce odbočovat vlevo, ale předjíždět, jelikož zvyšovalo svou rychlost. Svědek neviděl řidiče, avšak potvrdil, že na místě spolujezdce byla žena. Vozidlo svědka jelo po incidentu za vozidlem žalobce, které v průběhu jízdy (až do zastavení Policií ČR) nikde nezastavovalo.
66. Krajský soud upozorňuje, že pro danou věc je přitom zcela irelevantní, zda je osoba svědka policista či nikoliv nebo komu přesně oznámila protiprávní jednání. Oznámení přestupku z jeho strany sloužilo ve správním řízení pouze jako podnět k zahájení správního řízení z úřední povinnosti. Řízení bylo se žalobcem zahájeno až na základě oznámení přestupku, které bylo se žalobcem sepsáno dne 18. 5. 2019 v Trutnově (založeno na str. 3 správního spisu). Žalobce se dále mýlí v tom, že správní poplatek ve výši 1 000 Kč byl zaplacen jako svědecké. Pokud by si přečetl ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, pečlivěji, naznal by, že: „*Paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.*“ Soud podotýká, že odkaz na toto ustanovení byl řádně uveden již ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí. Všechny námitky žalobce, které se vztahovaly k osobě svědka a nákladům řízení, nezavdaly pochyb o řádném procesním postupu správních orgánů. Soud nemohl jinak, než vyhodnotit tyto námitky jako nedůvodné.
67. Důkazní materiál, který doložil žalobce, rovněž vykresloval jízdu jeho motorového vozidla ze dne 18. 5. 2019. Videozáznam se však zastavil ještě před tím, než mělo k projednávanému incidentu dojít. Posléze byly žalobcem doplněny pouze fotografie z místa incidentu, které však nemohou zvrátit úvahy o stylu jeho jízdy a událostech, které byly vysvětleny shora. V tomto duchu se této námitce věnoval i správní orgán I. stupně, který ji bral v potaz. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí posléze

vysvětlil, jaké informace důkaz předložený žalobcem poskytl a jaké však nikoliv a proč (viz str. 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Dlužno dodat, že poskytnutý důkazní materiál byl řádným způsobem proveden jako důkaz nejen ve správním řízení, ale i v řízení před nadepsaným soudem. Krajský soud má za to, že správní orgány se problematice předloženého důkazního materiálu věnovaly dostatečně. Námitky žalobce v tomto směru nemohou obstát.

68. Nelze dát dále žalobci za pravdu v tom, že by správní orgány nerespektovaly příslušná ustanovení o řízení před správním orgánem, zejména pak že měly porušit ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Krajský soud předně poukazuje na to, že správní spis obsahuje dokument ze dne 30. 10. 2019, č. j. MUDK- ODP/87529-2019/hrk 22515-2019, jímž správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměl o provádění důkazů a o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Nebyl tak vyzván a upozorněn bezprostředně po zahájení řízení, ale při předvolání k jednání v předmětné věci. Písemná forma jeho obeznámení ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byla dodržena. Vyrozumění dále obsahovalo informaci o tom, že po provedeném ústním jednání bude vydáno rozhodnutí ve věci. Přípis zahrnoval rovněž příslušné poučení. Smyslem práva být před vydáním meritorního rozhodnutí seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim je „*umožnit účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“ mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36). Z formulace vyrozumění „*po provedeném ústním jednání bude vydáno rozhodnutí ve věci*“ přitom vyplývá, že po provedení důkazů listinami (při ústním jednání) bude dokazování skončeno. Žalobce navíc byl k využití svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim vyzván po skončení ústního jednání dne 2. 12. 2019, o čemž svědčí protokol o ústním jednání ve věci z téhož dne (viz str. 25 správního spisu). Věděl tak, že bude rozhodnuto ve věci a vyhradil si lhůtu 10 dní pro podání vyjádření. Té bylo vyhověno a správní orgán vzal v potaz jím doplněné podání k věci ze dne 11. 12. 2019. Lze tak naznat, že žalobce svého práva ve smyslu shora citovaného ustanovení využil, a to prostřednictvím svého zmocněnce (viz č. l. 26 správního spisu). Účel vyrozumění tak byl bezpochyby naplněn. Žalobce nebyl v řízení před správními orgány nijak krácen na svých právech i proto, že mu od jeho posledního vyjádření k předmětné věci byl poskytnut ještě dostatečný prostor pro další vyjádření k věci. Prvoinstanční správní rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 3. 2020, tedy až tři měsíce od poslední procesní aktivity žalobce. Dlužno dodat, že ze žalobcem předestřené judikatury nijak nevyplývá povinnost správního orgánu avizovat přesné datum vydání rozhodnutí ve věci. Námitka není důvodná.
69. Krajský soud rovněž podotýká, že žalobce odkazuje v podané žalobě na zcela nepřiléhavé ustanovení § 12 odst. 2 zákona o silničním provozu, které se vztahuje k právní úpravě týkající se jízdy na pozemní komunikaci v obci, přičemž v případě žalobce se o obec vůbec nejednalo (viz výše). Z prokázaného skutkového stavu navíc vyplynulo, že žalobce porušil povinnost, jež je stanovena ustanovením § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, tedy že: „*Řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a bezprostředně před nimi.*“ Jak již konstatoval krajský soud, z důkazních materiálů se podává, že žalobce předjížděl v bezprostřední blízkosti přechodu pro chodce

nejen motocykl, ale i vozidlo svědka. Krajský soud souhlasí se závěry správních orgánů, kterým nevyvstaly pochybnosti o tom, že se jednalo o bezohledné předjíždění v místě, kde bylo předjíždění zakázáno [a tedy porušeno ustanovení § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu], čímž žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu. Jelikož zároveň shora uvedeným jednáním porušil i ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona: „*Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*“, naplnil zároveň skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Soud uzavírá, že správní orgány rozhodly na základě správného skutkového zjištění a dovodily správnou právní kvalifikaci v projednávané věci, námitky žalobce nemohou obstát.

70. Rovněž bylo postaveno najisto, že se přestupek stal a že jej spáchal žalobce. Krajský soud by pouze opakoval již jednou předestřené skutečnosti, proto ve vztahu k opětovné námitce „Skutek se nestal a není přestupkem.“ odkazuje již na shora konstatované závěry. Zároveň podotýká, že zejména správní orgán I. stupně se věnoval přestupkovému jednání zcela vyčerpávajícím způsobem. Zkoumal obecné znaky přestupku, a to nejen, zda bylo jednání žalobce v rozporu s právem, ale také, zda byla splněna otázka zavinění a věnoval se i naplnění předpokladů pro uložení správního trestu a jeho výši. Vyhodnotil, že jednání obviněného lze považovat za nedbalost nevědomou, protože nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

71. Následně se věnoval společenské škodlivosti činu, přičemž vysvětlil, že: „*Materiální znak přestupku, jímž je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen, tedy v daném případě nebezpečnost jednání pro společnost vyplývá přímo ze skutečnosti, že toto jednání je kvalifikováno jako zvláštní skutková podstata přestupku v zákoně o silničním provozu, kdy je v zájmu společnosti dodržování povinností účastníka silničního provozu a řidiče. V daném případě, aby se řidič při účasti na provozu na pozemních komunikacích řídil dopravními značkami a nepředjížděl na místech, kde je to obecnou a místní úpravou zakázáno, právě s ohledem na ochranu života, zdraví a majetku ostatních účastníků silničního provozu. Chráněným zájmem je zde jednak organizace provozu na pozemních komunikacích, individuálně pak zájem nejen těch, kteří splnili dané podmínky, tzn. pravidla provozu na pozemních komunikacích a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích, ale i ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, byť jen potencionálních, kteří oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích dodržují pravidla a povinnosti pro provoz na pozemních komunikacích (tzv. právo omezené důvěry).*“ (viz str. 6 prvoinstančního správního rozhodnutí). Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a doplňuje, že žalobce svým jednáním shora citovaný zájem na ochranu života, zdraví a majetku ostatních účastníků provozu ohrozil (ve smyslu ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky). Podotýká přitom, že ohrozil nejen zájmy účastníků silničního provozu vně vozidla, ale i uvnitř vozidla žalobce. Dle jeho vysvětlení „*věnoval více pozornosti vlastní jízdě, minul proto odbočovací pruh*“. Pokud by se řidič ovšem jízdě skutečně věnoval, nemohl by naopak odbočovací pruh minout. Nadto odpovědnou jízdu vyžadovala i přítomnost malého dítěte ve vozidle. Lze uzavřít, že žalobce svým jednáním naplnil materiální stránku projednávaného přestupku.

72. Krajský soud tak shrnuje a souhlasí s konstatovanými závěry správního orgánu ve vztahu k naplnění objektu přestupku (bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích), objektivní stránky přestupku (porušení § 4 písm. c) a § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu), a to subjektem – žalobcem z nedbalosti (subjektivní stránka). Soud také znovu upozorňuje na to, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek (srov. snesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80). Nemá tak za to, že by v odůvodnění svých rozhodnutí zůstaly správní orgány něčemu dlužny. Tato námitka není důvodná.
73. Ve vztahu k otázce sankce za spáchaná pochybení, uvádí krajský soud následující. Již správní orgán I. stupně zcela správně vymezil, že žalobce se shora uvedeným jednáním dopustil v souběhu více přestupků. Bylo tak na místě, aby se tato skutečnost promítla i do uložení správního trestu. Správní orgán jednal v dikci ustanovení § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, jelikož uložil správní trest podle přestupku nejprísněji postižitelného, tedy trest vztahující se k přestupku kvalifikovaného ustanovením 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, za nějž se uloží správní trest pokuty od 5 000 do 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Určení druhu správního trestu neměl správní orgán možnost více ovlivnit, neboť ten je uveden v zákoně o silničním provozu u skutkových podstat jednotlivých přestupků [v daném případě v § 125c odst. 5 písm. d) a v § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu]. Je na místě dodat, že obě sankce se dle zákonné úpravy ukládají v tomto případě naráz, nelze volit mezi jednou či druhou variantou, jak se mylně domníval žalobce. Správní orgán mu nadto uložil sankci na samé spodní hranici zákonného rozpětí, nejednalo se proto o situaci, na kterou žalobce upozorňoval (rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4503/12 ze dne 11. 6. 2014). Dlužno dodat, že správní orgán bral v potaz přítěžující i polehčující okolnosti projednávané věci. Polehčující shledal například to, že se žalobce ve sledovaném období (3 roky) nedopustil dopravního přestupku a jeho jednáním nebyl spáchán žádný poruchový následek. I z těchto důvodů uložit správní trest pokuty v nejnižší možné výši zákonného rozpětí 5.000 Kč a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců, kdy znovu zopakoval, že od uložení správního trestu podle uvedených odstavců 5 a 6 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit - § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu: „*Za přestupek podle odstavců 1 až 4 nelze uložit napomenutí. Od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.*“ Za této situace není moderace sankce možná.
74. Týž princip se promítá následně rovněž do řízení soudního. „*Podle § 78 odst. 2 s. ř. s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Soud tedy může upustit od uložení trestu v mezích zákonem dovolených, jak na to již správně poukázal žalovaný v kasační stížnosti. Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o přestupcích sice umožňuje od uložení sankce v rozhodnutí od přestupku upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku, s žalovaným však lze souhlasit v tom, že ustanovení § 22 odst. 12 zákona o přestupcích, které neumožňuje od uložení sankce podle odst. 4 uvedeného ustanovení upustit, je vůči ustanovení § 11 odst. 3 zákona o přestupcích ustanovením speciálním, a neumožňuje v daném případě od uložení*

sankce upustit. V daném případě pak nepřipadá v úvahu ani snížení pokuty, protože pokuta byla správním orgánem uložena na spodní hranici zákonné sazby. Krajský soud proto nepostupoval správně, když od uložení sankce žalobci upustil, neboť z vyložených důvodů takovýto postup v daném případě možný nebyl. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 6 As 48/2007 – 58).

75. Jak tedy vyplynulo výše, moderační trestu je možná pouze v mezích zákonem dovolených. Soud proto nemůže upustit od trestu, pokud to zákonná právní úprava nedovoluje. Tak tomu bylo i v projednávaném případě. Krajský soud dodává, že ve světle shora uvedeného nelze v řízení před správními soudy od takto zákonem stanovené sankce upustit (či ji moderovat). A to ani v souvislosti s aktuální situací týkající se šíření nemoci COVID – 19. Je rovněž zcela zřejmé, že aktuální situace nijak nezasáhla do právních principů, zejména všem dobře známého principu „neznalost práva neomlouvá“. Komplikovaná situace ve společnosti neodůvodňuje a nezpůsobuje automaticky to, že protiprávní jednání je méně škodlivé, než za situace jiné. Krajský soud shrnuje a uzavírá, že žalobci byla sankce udělena na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby, nemohla tedy být soudem snížena, nemohlo být od ní v daném případě soudem ani upuštěno (viz shora citované § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu).
76. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. O návrhu na moderační správní trestu pak musel rozhodnout, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

V. Náklady řízení

77. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 5. května 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce